

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Davida Hipšra a Faisala Husseinho v právní věci žalobkyně: **Bohemian Marketing & Promotion a. s. v likvidaci**, se sídlem Na Poříčí 1046/24, Praha 1, zastoupena JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Chodská 1366/9, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2024, č. j. 11 Af 15/2023-67,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2024, č. j. 11 Af 15/2023-67, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dvěma rozhodnutími ze dne 19. 6. 2023 a 18. 7. 2023 žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, jimiž byla žalobkyni doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2012 až 2018 v celkové výši 40 679 000 Kč a uložena povinnost uhradit související penále.

[2] K doměření daně došlo na základě výsledků daňové kontroly v omezeném rozsahu, kterou u žalobkyně provedl Finanční úřad pro Pardubický kraj. Daňová kontrola byla zaměřena na daňové aspekty týkající se emise korunových dluhopisů ve výši 300 000 000 Kč s úrokovým výnosem ve výši 12 % ročně, uskutečněné dne 20. 12. 2012, kterou upsal v plné výši Ing. Antonín Charouz, a uhradil ji prostřednictvím zápočtu pohledávek vůči žalobkyni

nabytých také dne 20. 12. 2012 postoupením od společnosti Charouz Racing System s. r. o. Šlo o pohledávky vzniklé zčásti z obchodních vztahů s žalobkyní a zčásti nabyté postoupením od dalších korporací, kdy předchozími věřiteli byly především osoby spojené do prosince 2012 s žalobkyní (koncern Hendon) či přímo s upisovatelem. Správci daně dospěli k závěru, že žalobkyně byla na základě faktického vlivu upisovatele účelově zatížena na 20 let úrokovými náklady, aniž by tato operace vedla k deklarovanému zlepšení její finanční situace. Neprokázala tedy podle nich daňovou uznatelnost vyplacených úroků ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.

II.

[3] Proti rozhodnutím žalovaného podala žalobkyně dvě samostatné žaloby, které Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) spojil ke společnému projednání a následně v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Městský soud konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná, neboť dostatečně a srozumitelně odůvodňují spojení upisovatele s žalobkyní a dalšími společnostmi, jakož i závěr o absenci ekonomické opodstatněnosti emise dluhopisů. Podle městského soudu žalovaný nepochybil ani při výpočtu konce lhůty pro podání vyjádření k jeho výzvě. Navíc se podáním žalobkyně, které označil jako opožděné, přesto věcně zabýval. Městský soud nepřisvědčil ani tomu, že žalovaný pominul část odvolacích námitek. Uvedl, že žalovaný v souladu se zásadou procesní ekonomie shrnul odvolací námítka a respektoval při tom argumentaci žalobkyně. Vypořádal se také s navrženými důkazními prostředky, přičemž nekladal žalobkyni k tíži, že přenesla část dokazování až do odvolacího řízení. K námitce týkající se neposkytnutí prostoru pro prokázání jejích tvrzení, městský soud uvedl, že předmětem sporu je otázka, zda žalobkyně prokázala splnění podmínek pro uplatnění úrokových nákladů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Jí navržené důkazy přitom měly za cíl prokázat neexistenci vazby mezi žalobkyní a upisovatelem, potřebu emitovat dluhopisy a jejich ekonomickou opodstatněnost. Jelikož žalovaný označil sporné důkazní prostředky za irelevantní či nadbytečné, přistoupil městský soud k posouzení, zda správní orgány náležitě zjistily a vyhodnotily skutkový stav, a nebylo tedy potřebné další dokazování. K ekonomické opodstatněnosti emise dluhopisů městský soud poukázal na to, že žalobkyně přes deklarovanou špatnou finanční situaci nevymáhala splatné pohledávky, poskytovala dlouhodobé půjčky skupině Hendon a nevyužila možnosti zápočtu pohledávek splatných v době emise. Z jejího jednání lze usuzovat na to, že spíše sledovala zájmy skupiny Hendon než své vlastní. Tvrzení o ekonomické opodstatněnosti nepodporuje ani to, že zůstala sporná samotná úhrada dluhopisů upisovatelem. K tomu městský soud poukázal na závazky ze smluv č. 701006556 a 70100654. Dodal, že emisi nelze považovat za opodstatněnou, pakliže není prokázáno, že přinesla finanční prostředky. Dále si městský soud osvojil názor správců daně, že upisovatel skrytě ovládal žalobkyni přes její mateřskou společnost HENDON a. s., v níž vlastnil 100 % akcií, které následně převedl na paní Janu Obermajerovou. Co se týče zbývajících věřitelů a jejich vztahu k upisovateli, poukázal městský soud na zprávu o daňové kontrole, kde podle něj bylo vyličené přesně spojení upisovatele s ostatními věřiteli. Z rozhodnutí správců daně je tak patrné spojení mezi upisovatelem, žalobkyní a společnostmi skupiny Hendon. Vztah mezi upisovatelem a žalobkyní je přitom důležitý pro posouzení účelnosti emise s ohledem na to, že byla neveřejná a ovládal ji upisovatel a osoby s ním spojené. Městský soud uzavřel, že závěr žalovaného o účelovosti emise má oporu ve spise a tam zachycených zjištěních. Další

pokračování

dokazování by tak bylo nadbytečné, neboť skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností.

III.

[4] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Nesouhlasí se závěrem městského soudu, že žalovaný zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. V otázce existence některých pohledávek upisovatele totiž sám městský připustil, že skutkový stav stran úhrady dluhopisů nebyl úplný, respektive, že ohledně úhrady existovaly pochybnosti. Za této situace nemohly být nadbytečné důkazní návrhy, jimiž stěžovatelka usilovala o prokázání existence zpochybněných pohledávek. Městský soud pominul, že stran příslušných důkazních návrhů obě rozhodnutí žalovaného zcela mlčí, ač to stěžovatelka v žalobě namítala. Důkazní návrhy byly obsaženy v reakci na výzvu žalovaného v odvolacím řízení. Jednalo se přitom většinou o nové důkazní návrhy vznesené v reakci na tvrzení žalovaného ve výzvě. Městský soud tuto žalobní námitku zcela pominul a zabýval se jen žalobními námitkami, které směřovaly proti neprovedení důkazních návrhů obsažených v doplnění odvolání. Jeho rozsudek je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Za vypořádání důkazních návrhů přitom nelze považovat vyjádření žalovaného, v němž je plošně odmítl.

[5] Podle stěžovatelky však neobstojí ani závěr městského soudu, že žalovaný nepochybil neprovedením důkazních prostředků navržených v doplnění odvolání. Konkrétně brojí proti neprovedení důkazních návrhů týkajících se existence a výše pohledávek společností Credium a. s. a A. Charouz, spol. s r. o. K tomu popisuje průběh řízení a poukazuje na záměnu údajů v dohodě o započtení zakládající spor ohledně výše těchto pohledávek. Zdůrazňuje, že existence pohledávky společnosti A. Charouz, spol. s r. o. byla zpochybněna až ve zprávě o daňové kontrole a teprve žalovaný ji vyzval k předložení důkazních prostředků ve vztahu k této pohledávce. To učinila. Navíc sám žalovaný poukazoval na to, že tvrzené údaje odpovídají inventurním sestavám, které byly předloženy již v daňové kontrole. Předložené důkazní prostředky podle ní nebyly irelevantní ani nadbytečné a měly vypovídací potenci včetně výpovědí svědků Ing. P. a JUDr. K. Žalovaný a městský soud proto pochybili, pokud dospěli k závěru, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a současně konstatovali pochybnosti o úhradě dluhopisů. Žalovaný dále pochybil tím, že neprovedl ani důkazní prostředky, které měly potenci prokázat ekonomickou odůvodněnost emise dluhopisů a absenci spojení osob.

[6] Stěžovatelka dále rozporuje závěr, že neměla důvod pro emisi dluhopisů. Uvádí, že cíl emise v podobě transformace části krátkodobých závazků na závazky dlouhodobé nebyl typově zcela iracionální, což ostatně připustil i žalovaný. Rozhodnutí stěžovatelky postupovat tímto způsobem, a nikoliv vymáhat splatné pohledávky, bylo čistě podnikatelské a bylo na jejím uvážení. K tomu připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2023, č. j. 2 Afs 200/2021-37. Dodává, že nebyla prokázána úvaha o ekonomické neopodstatněnosti emise dluhopisů v důsledku možnosti započíst pohledávky splatné již v době emise. Naopak, stěžovatelka předložila řadu analýz, z nichž plyne, že by pro ni tento způsob nebyl výhodnější. Městský soud vůbec nereagoval na její argument, že díky emisi dluhopisů došlo k odložení splatnosti významné části krátkodobých

závazků a ke zlepšení ukazatelů bonity, čehož by prostým snížením pohledávek nedosáhla. Daňové orgány navíc neprokázaly, že stěžovatelka své splatné pohledávky nevymáhala. Stěžovatelka přitom nabízela důkazy k prokázání opaku. Za nezákonnou stěžovatelka považuje i úvahu městského soudu, že pro posouzení účelnosti emise je podstatná otázka jejího propojení s upisovatelem. Taková (negativní) podmínka z § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů neplyne. Spojení navíc nebylo prokázáno.

[7] V závěru stěžovatelka obecně namítá, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, zejména s těmi, které byly obsaženy v odpovědi na jeho výzvu a že jeho skutková zjištění neodpovídají obsahu daňového spisu. Dodává, že postupem daňových orgánů byla zkrácena na svém právu na řádnou procesní obranu. Městský soud se pak vůbec nevyjádřil k žalobní námitce týkající se existence závazku společnosti Reality 3000 a. s. Rovněž pochybil tím, že spojil žaloby ke společnému projednání.

[8] Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, eventuálně též aby zrušil obě rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že setrvává na svých závěrech a souhlasí s posouzením městského soudu. Co se týče nezohlednění důkazních návrhů uplatněných v reakci na výzvu žalovaného, má žalovaný za to, že tuto argumentaci stěžovatelka neuplatnila v žalobě, protože se jí městský soud nemohl zabývat a nyní je nepřipustná. Navíc byly tyto důkazy uplatněny opožděně, takže k nim nemohl podle § 115 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, přihlížet. Přesto se k nim v rozhodnutích vyjádřil. Podle žalovaného stěžovatelka v žalobě neuplatnila ani žádné námitky stran posouzení existence závazku společnosti Reality 3000 a. s. Vnitřně rozporná je pak její námitka, že se městský soud nezabýval způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s návrhy důkazních prostředků uvedenými v doplnění odvolání. Na příslušnou pasáž napadeného rozsudku totiž stěžovatelka opakovaně odkazuje. Žalovaný dále nesouhlasí s tím, že by se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami. Stěžovatelka ostatně v kasační stížnosti vůbec neidentifikuje odvolací námitky, které měl pominout. K ekonomické nedůvodnosti emise dluhopisů žalovaný připomíná, že za zásadní skutečnost považoval existenci splatných pohledávek, kdy pohledávky se splatností delší než jeden rok činily hodnotu ve výši 384 mil. Kč. Namísto jejich aktivního vymáhání, jímž mohla získat zdroje krytí pro splatné závazky, však stěžovatelka emitovala dluhopisy v objemu 300 mil. Kč, jimiž se zatížila na dobu 20 let nákladovými úroky ve výši 12 % p. a. Navíc poskytovala půjčky skupině Hendon či upisovatelům, nastavovala splatnost pohledávek na nezvykle dlouhou dobu a neaplikovala úrokový výnos v rámci skupiny Hendon. Její situace není srovnatelná s tou, kterou řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Afs 200/2021-37, neboť emisí žádné nové finanční prostředky nezískala. Její pohledávka za upisovatelem byla započtena se závazky, které ve stejný den nabyly upisovatel od společností ze skupiny Hendon nebo jemu jinak blízkých. Navíc skrytě ovládal samotnou stěžovatelku. Obecně racionální záměr v podobě ozdravení společnosti tedy v konkrétních konturách neobstojí.

pokračování

Další dílčí námitky žalovaný považuje za obecné, nepřípustné či nedůvodné a poukazuje na svá rozhodnutí. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud předesílá, že neshledal namítanou vadu řízení před městským soudem spočívající ve spojení žalob ke společnému projednání. Sama stěžovatelka ostatně podala proti oběma rozhodnutím žalovaného dvě obsahově stejné žaloby. Městský soud správně uzavřel, že podstata obou věcí je totožná. Obě se opírají o jednu zprávu o daňové kontrole, která ve vztahu ke všem zdaňovacím obdobím obsahuje stejné odůvodnění doměrků. Proti nim stěžovatelka brojila jedním odvoláním a jakkoli o něm žalovaný rozhodl dvěma samostatnými rozhodnutími, tato jsou založena na stejných skutkových a právních důvodech. Stěžovatelka danou kasační námitku navíc nijak nerozvádí, a neuvádí tedy žádné konkrétní skutečnosti, pro které by toto spojení bylo přesto nevhodné. Ani ona sama ostatně v kasační stížnosti nijak nerozlišuje mezi námitkami týkajícími se výlučně rozhodnutí žalovaného ve věci zdaňovacího období roku 2012 a jeho rozhodnutí ve věci ostatních zdaňovacích období, nýbrž uplatňuje stejnou argumentaci.

[13] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Tu stěžovatelka spatřuje především v tom, že městský soud pominul část jejích námitek směřujících do nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Konkrétně se jedná o námitku, že se žalovaný nevypořádal s důkazními návrhy k prokázání existence a výše pohledávek společností Credium a. s. a A. Charouz, spol. s r. o. obsaženými v reakci na jeho výzvu v odvolacím řízení a o námitku týkající se existence závazku společnosti Reality 3000 a. s. Dále se městský soud nevypořádal s její argumentací ohledně účelu emise dluhopisů.

[14] I s ohledem na vyjádření žalovaného Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k ověření, zda stěžovatelka v žalobách skutečně namítala, že se žalovaný v napadených rozhodnutích nijak nevypořádal s tím, že v reakci na výzvu v odvolacím řízení doložila své závazky vůči společnostem A. Charouz, spol. s r. o. a Credium a. s. V této souvislosti lze poznamenat, že žaloby jsou s ohledem na komplikovanou strukturu, roztržitost myšlenek k jednotlivým okruhům otázek, repetitivnost a heslovitost, poměrně těžko srozumitelné. Takto nevhodně zvolená formulace městskému soudu vcelku pochopitelně ztížila uchopení žalobních námitek a jejich řádné vypořádání. To však nemění nic na tom, že daná námitka skutečně v žalobách (opakovaně) uplatněna byla [část V., body 3 a 4 písm. c), část VI. bod 3, část VII. bod 6 žalob a příloha č. 3 bod E]. Stěžovatelka v této souvislosti mimo jiné konkrétně odkázala na strany 9, resp. 5 až 11 své odpovědi na výzvu žalovaného a na přílohy 11 až 16. Jasně uvedla, že z rozhodnutí neplyne, proč žalovaný tyto důkazní prostředky ignoroval. Současně upozornila na to, že pochybnosti ohledně závazku k A. Charouz, spol. s r. o. jí byly sděleny až po ukončení daňové kontroly, a sice právě ve výzvě žalovaného,

pročež neměla důvod dokládat příslušné doklady dříve. Co se týče námitky chybného hodnocení existence závazku vůči Reality 3000 a. s., ani zde nelze přisvědčit žalovanému, že by stěžovatelka tuto námitku v žalobách neuplatnila. Je pravdou, že v části VI., bodě 3 na straně 21, respektive 20 a 21 toliko rekapitulovala důvody, které správci daně postupně předkládali jako zdroj pochybností o existenci tohoto závazku, a svou reakci na ně. Současně však odkázala na přílohu č. 3 žalob, kde zejména v částech D a E, zvláště pak na straně 5 předložila námitky, proč neobstojí důvody, pro které žalovaný považuje závazek za neprokázaný.

[15] Z napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud se námitkami proti nedostatečnému vypořádání důkazních návrhů zabýval nejprve z hlediska existence vlastního odůvodnění odmítnutí těchto návrhů (body 55 až 58 a 62) a poté z hlediska správnosti takového postupu (body 61 a násl.). K důkazním návrhům týkajícím se pohledávek společností Credium a. s. a A. Charouz, spol. s r. o. předloženým v odpovědi na výzvu v odvolacím řízení se soud výslovně nevyjádřil. Za vypořádání této námítky přitom nelze považovat jeho obecnější konstatování v bodech 55 a 62, že žalovaný označil jednotlivé důkazní prostředky za irelevantní nebo nadbytečné, neboť ani žalovaný se k těmto důkazním návrhům konkrétně nevyjádřil. V bodech 130 až 150 rozhodnutí se zabýval návrhy na provedení svědeckých výpovědí, které stěžovatelka učinila v doplnění odvolání. Odkazuje-li pak žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti na body 76 a 77 (resp. 77 a 78) svých rozhodnutí, zde ke všem důkazním prostředkům předloženým v odpovědi na jeho výzvu toliko paušálně konstatoval, že disponují stejnou informační hodnotou, nebo jsou irelevantní z hlediska § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, a navíc svědčí o snaze stěžovatelky přenést dokazování do odvolacího řízení a zahltit žalovaného. S ohledem na to, že k odpovědi na výzvu stěžovatelka přiložila celkem 21 listin k prokázání různých skutečností, nelze rozeznat, který z uvedených důvodů se vztahuje právě k nyní řešeným důkazním návrhům (přílohy 11 až 16). Jako důvod odmítnutí důkazního návrhu pak nelze vůbec akceptovat úvahu žalovaného o přenesení dokazování do odvolacího řízení a jeho zahlcení, zvláště pak, pokud byly stěžovatelce skutečně sděleny konkrétní důvody pochybností ohledně prokazovaných skutečností právě až v odvolacím řízení, jak konzistentně tvrdí.

[16] Současně je zřejmé, že se městský soud s touto argumentací nevypořádal ani implicitně v rámci posuzování správnosti postupu žalovaného při zjišťování skutkového stavu (bod 61 a násl.). Z bodu 73 napadeného rozsudku plyne, že se městský soud ztotožnil s názorem žalovaného o pochybnostech ohledně existence a trvání závazků stěžovatelky, které měly být započteny. Zde nicméně zmiňuje jen závazky týkající se Credium a. s. (nevyjadřuje se tedy nijak k závazkům vůči A. Charouz, spol. s r. o. a Reality 3000 a. s.) a odkazuje při tom na body 53 až 58 rozhodnutí žalovaného, které se týkají toliko Credium a. s., přičemž však nereflektují důkazní prostředky předložené stěžovatelkou k odpovědi na jeho výzvu. Pokud si tedy městský soud osvojil argumentaci žalovaného o pochybnostech stran závazků vůči všem třem společnostem s odkazem na body 53 až 58 jeho rozhodnutí o odvolání, pak jednak opravdu vůbec nevypořádal žalobní námitky stěžovatelky o chybném hodnocení existence závazku vůči společnosti Reality 3000 a. s. a současně ani implicitně nevypořádal opakované poukazy stěžovatelky na to, že rozhodnutí žalovaného zcela pomíjí důkazy navržené k prokázání existence a výše závazků vůči společnostem Credium a. s. a A. Charouz, spol. s r. o. (viz rekapitulace obsahu

pokračování

žaloby výše). Právě k této otázce přitom směřovala argumentace stěžovatelky na stranách 3 až 11 její odpovědi na výzvu a důkazní návrhy přiložené pod čísly 11 až 16. Stěžovatelka zde podrobně (a na první pohled plausibilně) popsala důvod vzniku závazků a jejich výši a současně vyjasňovala pochybnosti založené chybně uvedenými hodnotami závazků vůči těmto dvěma společnostem (v důsledku záměny údajů).

[17] Za této situace skutečně nelze než přisvědčit stěžovateli, že městský soud pominul její námitky, v nichž žalovanému opakovaně vytýkala, že se nevypořádal s důkazními prostředky k prokázání existence a výše závazků vůči Credium a. s. a A. Charouz, spol. s r. o. předloženými v řízení o odvolání (v odpovědi na jeho výzvu) a že chybně hodnotil existenci závazku vůči Reality 3000 a. s. Jelikož městský soud přesto činil skutkové závěry ve vztahu k úhradě dluhopisů a tyto kladl stěžovateli k tíži, nemůže jeho rozsudek obstát.

[18] V dalším řízení se tak městský soud bude zabývat i touto argumentací stěžovatelky. Primárně tedy posoudí, zda se žalovaný dopustil vady řízení, pokud se nevyjádřil adresně k důkazním návrhům uvedeným v odpovědi stěžovatelky na jeho výzvu, eventuálně zda tato vada měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (k poukazu žalovaného na § 115 odst. 4 daňového řádu viz bod 59 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 1 Afs 438/2017 - 52, dle něhož se zásada koncentrace řízení v odvolacím daňovém řízení neuplatní). Dospěje-li soud k závěru, že se nejednalo o vadu řízení nebo že tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, posoudí ve světle celé žalobní argumentace znovu, zda je správný skutkový závěr žalovaného, že stěžovatelka v daňovém řízení nevyvrátila pochybnosti o existenci a výši svých závazků vůči společnostem Credium a. s., A. Charouz, spol. s r. o. a Reality 3000 a. s., které měly být započteny a že bylo namísto v tomto směru odmítnout doplnění dokazování. K tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že v souladu s jeho judikaturou může být odmítnutí provedení důkazu zdůvodněno nadbytečností tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (rozsudky ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, či ze dne 13. 12. 2023, č. j. 6 As 289/2022-46). Lze proto v obecnosti souhlasit se stěžovatelkou, že vedle sebe neobstojí závěr o přetrvávajících pochybnostech stran určité skutečnosti a odmítnutí důkazních prostředků způsobily ji prokázat pro jejich nadbytečnost.

[19] I pokud by však městský soud konstatoval, že řízení bylo v souvislosti s dokazováním existence a výše předmětných závazků zatíženo vadou, anebo že skutkový závěr učiněný žalovaným není věcně správný (ať už proto že stěžovatelka předloženými důkazy vyvrátila pochybnosti ohledně existence a výše uvedených závazků nebo proto, že žalovaný měl za nastalé situace pokračovat v dokazování), přistoupí městský soud dále k posouzení, zda přesto obstojí závěr žalovaného o neprokázání splnění podmínek § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Tento závěr totiž nestojí pouze na tom, že stěžovatelka neprokázala úhradu dluhopisů, nýbrž na řadě dalších skutečností, které by mohly obstát samy o sobě, což posoudí městský soud. Správci daně totiž svůj závěr vystavěli zejména na absenci samotné ekonomické opodstatněnosti emise dluhopisů, přičemž za zásadní skutečnost považovali, že stěžovatelka evidovala k datu emise pohledávky se splatností delší než jeden rok ve výši 384 mil. Kč. V rámci vypořádání žalobních námitek se městský soud neopomene zabývat ani námitkami stěžovatelky, že díky emisi dluhopisů došlo k odložení splatnosti významné části krátkodobých závazků a ke zlepšení ukazatelů bonity, čehož

by nedosáhla prostým snížením pohledávek na základě zápočtu a že správci daně neprokázali, že nevymáhala splatné pohledávky ani to, že vůči společností ze skupiny Hendon neuplatňovala penalizaci za pozdní úhrady, respektive se řádně nevypořádali s jejími důkazními návrhy k prokázání opaku, včetně těch, které doložila v odpovědi na výzvu žalovaného [část VI, body 2, 8 a 9 žalob a příloha 2]. Ať již půjde o jejich neopodstatněnost pro meritum věci či věcné vypořádání.

[20] Protože Nejvyšší správní soud právě uvedeným konstatoval nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu z důvodu opomenutí části žalobní argumentace, přičemž s ohledem na vyslovený závazný právní názor nelze předjímat, jak městský soud posoudí věc v dalším řízení, bylo by předčasné, zabývat se nyní dalšími kasačními námitkami, v nichž stěžovatelka napadá závěr správních orgánů o neprokázání ekonomické opodstatněnosti emise dluhopisů, a to zejména proto, že městský soud opírá svůj závěr i o skutečnosti, u nichž nedošlo k řádnému vypořádání důkazních návrhů a tím i dostatečnému zjištění skutkového stavu věci.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2025

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu